

244 ÍGY JÓ!

Néhány nappal ezelőtt a budapesti V/100-as körzetben tanácsstagi beszámoló volt. A tanácsstagi beszámoló a kerület eredményeiről, majd felszólalások következtek, eléggé izgatott hangnemben, csupa úgynevezett apróbb problémáról. A négy fő kérdés ez volt: 1. Mért olyan zajosak a Zrínyi Nyomda gépei? 2. Mért csikorognak a Stollár Béla és Bihari utca sarkán a 47-es és a 49-es villamosok, ahelyett, hogy a Marx téren fordulnának be? 3. Mért van a környéken olyan nagy füst? 4. Miért nem szüntetik meg a lármás italboltot a Bihari utcában?

Apró problémák? Akiket közvetlenül érintenek, azoknak nagy, fontos problémák. Kifogásolhatók, hogy csak ilyen kérdésekkel, panaszokkal rukkoltak elő? Persze kár, hogy az emberek hajlamosak arra, hogy el-elfeledkezzenek arról, mi minden épült, létesült a legutóbbi időben is a közvetlen közelükben — az ilyesmit természetesen veszik, s az úgynevezett pozitívumok elhomályosodnak annak a szemében, akinek panaszja van.

Milyen panaszokról volt szó? Mint láthattuk: nem egyénekről, hanem azon a környéken, kis közösségben, közérdekűekről. A hang meglehetősen türelmetlen volt, s ez nem éppen helyes, már csak azért sem, mert a panasz nem minden esetben jogos, s ha az is — az „illetékesek” tettek már egyet s mást, hogy a helyzeten javítsanak. Több bizalmat lehetett volna tehát adni azok számára, akiket most bosszús szavakkal bíráltak.

De nem is a tanácsstagi beszámolón történtek, hanem a beszámolót követő, ugyancsak kicsinynek tűnő, de mégiscsak fontos, követendő tettek méltóak elsősorban az említésre.

A körzeti tanácsstagi nem válaszolható minden kérdésre, panaszra ott helyben, azonnal. A szokás az, hogy majd a következő tanácsstagi beszámolón a tanácsstagi visszatér a panaszokra, és „megválaszolja” a kérdéseket, amelyek közül addig, amit lehet, megoldanak.

Most másként történt. A beszámolón jelen volt fővárosi tanácsstagi — „civilben” egy nagy intézmény egyik vezetője, igen elfoglalt ember — másnap beszélt az V. kerületi tanácselnökkel, Bernáth István elvtárral és elmondta neki a történeteket, „Ne várjuk meg a következő tanácsülést, beszéljünk már most az érdekeltekkel”.

Rövid három nap: a tanácselnök kért a „bepanaszolt” igazgatókat. Hamarosan meg is jelentek nála: a Zrínyi Nyomda igazgatója, az V. kerületi vendéglátóipar igazgatója, a Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatóságának képviselője, ott volt az említett fővárosi tanácsstagi és a há-

rom legszenvédélyesebb felszólaló is. Ez a bürokráciamentes, rövid út már önmagában közel hozta egymáshoz a „feleket”. De főleg a megbeszélés.

A tanácselnök nem azzal kezdte, hogy ez vagy az a panasz helytelen, túlzó, csak a beszélgetés vége felé magyarázta meg szépen, logikusan, hogy Budapestről, sajnos, a füstöt eltüntetni egyelőre nem lehet. S mindezekelőtt a megoldható panaszok orvoslására hívta fel, kérte a jelenlevő igazgatókat.

A vendéglátóipari vállalat vezetője sem azt mondta: „Mit akartok tőlem? Hiszen már Budapest jó részéről eltűntették az italboltokat!” Ezt csak később említette, de akkor is pontos statisztikai adatokkal, elsősorban arról számolt be, hogy jövőre a Bihari utcai lármás italboltból kis falatozó lesz. A Zrínyi Nyomda igazgatója is elűthette volna rögtön a panaszt azzal, hogy semmi ok rá, hiszen valaha, a Pesti Hírlap idején egész éjszaka zakatoltak a nyomdagépek, s egy szavuk sem lehetett a lakóknak... És különben is — a legzajosabb gépeket újabban már elszállították. Nem, ő is azt hangsúlyozta: nagyon kéri a lakókat, lássák be: a nyomdának működnie kell, de mindent meg fognak tenni, hogy még csendesebb legyen a munka, ne zavarja az álmukat. A Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatóságának képviselője pedig nemcsak azt mondta el pontos adatokkal alátámasztva, hogy a Marx tér forgalma túlterhelt, s így a lakók legyenek belátással, hanem még aznapra helyszíni szemlét tűzött ki — a lakók jelenlétében —, hátha mégis meg lehet oldani, hogy a jövőben csak az egyik villamos „csikorogjon” a Stollár Béla utca és Bihari utca sarkán...

Hová lett a türelmetlen, izgatott hang? Az is nagyon érdekelte a három „szenvédélyes embert”, hogy mi minden épül a kerületben: „Persze, hiszen ismerjük, nagyszerű dolog!” S ha nem is mondták ki így, kereken, az elégedettségük azt tükrözte: túlzások voltak a felszólalásainkban, a panaszunkban, kétszeres köszönettel nyugtázzuk, hogy aminek volt alapja és ahol van lehetőség: az „illetékesek” keresik a megoldást. Igen, nemcsak a bürokráciamentes gyorsasággal életre hívott beszélgetés nyugtatta meg az embereket, hanem elsősorban az őszinte, okos, ember-szjes hang, s legeslegelsősorban az, hogy nem azt firtatták, miben van igazuk, miben nincs, hanem meghallgatták őket, választ kaptak, s az „illetékesek” csak azt nézték, miben lehet segíteni, s miben van szükség rövidebb-hosszabb türelemre.

Nem kétséges, hogy a kért türelmet ezek után meg is kapják cserébe.

György István

Budapestre vonatkozó újságcikkek				OSZTÁLYOZÁS	
Szerző:	György István	Tárgy:	308		
Cím:	Így jó!	Hely:			
Forrás:	Nyomdalás	Idő:	1963		
(Hely)		(Idő)	1963. okt. 25.	(Köt. v. füz.)	
				(Oldal)	
		Személy			
		Helyszám			